

N:o 48.

Ank. till Riksd. Kansli den 1 Maj 1882, kl. 5 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående efterskänkande af kronans rätt till danaarf efter kusken Jan Erik Eriksson.

(I. A.)

Enligt hvad af förestående, till Riksdagen den 24 sistlidne Mars aflåtna nådiga proposition (N:o 38) inhemtas, hade, sedan kusken Jan Erik Eriksson i Händelö aflidit inom S:t Johannis församling af Östergötlands län den 11 Oktober 1876, utan att arfvingar efter honom då voro kände, Lösings, Bråbo och Memmings Häradsrätt genom laga kraftvunnet utslag den 1 November 1880 i mål mellan Advokatfiskalen i Kammarkollegium, å kronans vägnar, å ena, samt Trädgårdsmästaren P. D. Månsson, såsom förordnad att bevaka möjligen befintliga arfvingars rätt, å andra sidan, förklarar, att, emedan den senare medgifvit utbetalning till kronan af de medel, han för de okände arfvingarne förvaltade, samt icke någon till arf efter Eriksson berättigad till arfvets utbekommande sig anmält inom föreskrifven tid, pröfvade Häradsrätten enligt 15 Kap. 6 § Ärfdabalken lagligt, det skulle arvet efter Eriksson tillfalla kronan. Härefter hade underdåniga ansökningar om eftergift af ifrågavarande danaarfsmedel till Kongl. Maj:t inkommit dels från S:t Johannis församling, som önskade dermed bestrida kostnaden för skolhusbyggnad, dels från åtskillige Erikssons arfvingar, nemligen hans syster Anna Karin Hansson, född Andersdotter, äfvensom hans broders, aflidne Anders Anderssons, barn och barnbarn: barnen Anna Karin, Johanna och Sofia Andersdöttrar, samt barnbarnen Johanna Josefina Andersdotter, Anders Gustaf Andersson och Johan Alfred Andersson, hvilka, vid det förhållande, att Eriksson, som vore född i Vaksala församling inom

Upsala län den 9 Mars 1806 och blifvit den 21 September 1836 inskrifven i härvarande hofförsamling, dittills kallat sig Andersson, men sedan antagit namnet Eriksson, saknat kännedom om förändringen af hans tillnamn och derfor icke varit i tillfälle att inom behörig tid bevaka sin rätt till arf efter honom. Öfver ifrågavarande ansökningar hade infortrade underdåniga yttranden afgifvits af så väl Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i Östergötlands län som kammaradvokatfiskalen, hvilken senare upplyst, att danaarfvets belopp utgjorde 4,074 kronor 70 öre, från hvilken summa utanordnats 10 procent aktoratsprovision, så att kronans behållna del vore 3,667 kronor 23 öre; och hade, i afseende å arfvingarnes underdåniga ansökning, advokatfiskalen väl ansett den bristande kännedom om Erikssons namnförändring och vistelseort ej kunna hänföras till laga förfall af den art, att det kunde verkä till upphäfvande af Häradsrättens ofvannämnda utslag, men tillika uttalat såsom sin åsigt, att förhållandet vore af beskaffenhet att från billighetens synpunkt kunna föranleda bifall till ansökningen, helst med behöriga prestbevis vore styrkt, att sökandena stått i det skyldskapsförhållande till affidne Eriksson, att de, om de i laga tid sig anmält, varit arfsberättigade, och försummelsen, att i en föregående tid göra sig underrättade om Erikssons namnförändring, förklarade deras uraktlåtenhet att aktgifva på den i Post- och Inrikestidningar den 14 December 1876 samt den 19 Januari och den 24 Februari 1877 införda kungörelsen för okända arfvingar att efter honom bevaka sin arfsrätt; och har Kongl. Maj:t, som funnit S:t Johannis församlings ansökning i ärendet icke böra till någon vidare åtgärd föranleda, nu föreslagit Riksdagen att, till förmån för dem bland Erikssons anförvandter, som ingifvit omförmälda ansökning, och öfriga möjligen i lifvet varande arfvingar efter honom, till laga fördelning dem emellan afstå kronans behållna del af ifrågavarande danaarf.

Stats-Utskottet, till hvars förberedande behandling Kongl. Maj:ts omförmälda proposition blifvit öfverlemnad, får, med afseende å hvad i målet förekommit, hemställa,

att hvad Kongl. Maj:t uti ifrågavarande hänseende föreslagit måtte vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 1 Maj 1882.

På Stats-Utskottets vägnar:

Emil Key.
